

90. Mesuliyet İnsanı

„Sabahleyin veya akşamleyin herhangi bir zamanda Allah rızası istikametinde cihad gayesiyle bir kere yürümek (dine hizmet gayesiyle koşuşturmak), dünya ve içindeki her şeyden daha hayırlıdır.” (Buhârî, Cihâd 5)

Kuşun Şikâyeti

Avcılar, zavallı kuşu yaralamışlar, o da can havliyle kaçmaya başlamıştı. Yaralı kuş uçuyor, avcılar aman vermeden kovalıyordu. Nereye saklandıysa buldu, hangi dala kondu ise gördüler. Kuşun küçük kalbi pır pır çarpıyor, birazcık nefeslenmek istese üzerine bir namlu doğruluyordu. Avcılar, onu ellerinden kaçırmak istemiyor, bu koşuşturma hırslarını tahrik ediyordu. Merhamet kalkmıştı yüreklerinden...

Kuşun zayıflığı, acizliği, çaresizliği, medet ister hâli hiç umurlarında değildi. Acımayacak, öldürene kadar saldıracaklardı. Zemin ölüm kusuyor, kurşunlar patlıyor, barut kokusu etrafa yayılıyordu. Zavallı kuşun uçacak hâli kalmamıştı. Son bir kez havalandı ve uzaktaki bir topluluğu gördü. Şeyh Efendi, ortaya oturmuş, müritleri etrafında harelenmiş, zikrediyorlardı. Onların meclisine kadar zorla uçtu. Bir anda, korkunun tesiriyle İçinden geleni yaptı ve yaydan boşanmış ok gibi Şeyh Efendinin kaftanının altına saklandı. Güvenmiş, kendince emin bir yer bulmuştu.

Şeyh Efendi, göğsünün altındaki ani kıpırdanmadan irkildi, ne olduğunu anlayamadı ve elini oraya attı. Zaten, cam dudağına gelen kuş, bu darbeyle öldü. Ötede, mahkeme-i kübra kurulduğunda kuş, Şeyh Efendi'den davacı oldu. Şeyh, bilerek ve isteyerek yapmamış olduğu için mesul tutulmadı. Zaten o da kuşun öldüğünü görünce çok üzülmüştü. Kuşa, son sözünü sordular. Bir arzum var, dedi. Ben, o kaftana, o sarığa güvendiğim için altına sığındım. Bundan sonra o güveni boşa çıkaracak hiç kimsenin o kaftanı giymemesini istiyorum ki başıma gelenler başkalarının başına gelmesin diyerek son isteğini dile getirdi.

Neslimiz, kendisine insafsızca kasteden avcılarının tuzaklarından sığınacak bir yer arıyor. Koca bir

insanlık günah batağına düşmüş, çırpınıyor, ağlıyor. El uzatılamadığı için günah bataklığında ölen her bir gençten, ifetini kaybeden her bir çocuktan insanlık mesuldür. Nerede, hangi ülkede, hangi milletten ve renkten olursa olsun... Hapishaneler, hastaneler, sokaklar, mezarlıklar feryat ediyor. Vazife ağır ve mesuliyet büyüktür. Ve bu ateşten kaçanların, güvenip gelenlerin, elini uzatanların itimadını sarsma ya kimsenin hakkı yoktur. İman urbası çıkarılamayacağına göre, kaftanın hakkını vermeye azamî gayret gösterilmelidir.

Cenâb-ı Hakk'ın mümin kuluna verdiği en büyük nimet, şüphesiz ki iman nimetidir. Malum her nimet kendi cinsinden şükür ister. İman nimetinin şükürü, bu nimeti başka muhtaç sinelere götürmekle mümkün olacaktır. Bir müminin en büyük sorumluluğu işte bu duygu ve düşüncedir. Bir dönemde sahabe ile temsil edilen bu şerefli vazife, bugün Rabbimizin bir ihsanı olarak günümüzün inanmış sinelerinin omuzlarına yüklenmiş durumdadır. Elbette ki sahabe rolünü üstlenmek çok ağır, ancak bir o kadar da şerefli bir vazifedir.

Mümin, mesuliyet insanıdır. O'nun Allah'a, Peygamber Efendimize ve bütün Müslümanlara karşı bir sorumluluğu vardır. Bu sorumluluk kendisini, yeri geldiğinde Allah için koşuturma, yeri geldiğinde ise güzel ahlâkını gösterme şeklinde gösterir. irşad ve Tebliğ bakımından da her Müslüman sorumlu tutulmuştur. “Kim bir fenalık görürse, onu eliyle düzeltsin. Buna güç yetiremezse diliyle düzeltsin. Buna da güç yetiremez ise hiç olmazsa kalbiyle buğz etsin” hadisi bu sorumluluğu belirtmektedir.

Efendimiz dünyada olduğu gibi, ahirette de insanların kurtuluşu için çalışacak, onların affa mazhar olabilmeleri için Allah'a niyazda bulunacak, şefaet hakkını kullanıp layık olanların mağfiret ermelerine vesile olacaktır. Günümüzde de bir Müslümanın, Efendimiz gibi diğer Müslümanların durumlarıyla çok alâkadar olması, onların İslâmiyet'i öğrenip iki cihan mutluluğuna uyanabilmeleri için dertlenip çalışması,

en azından onlar için ızdırapla iki büklüm olup dua etmesi, bir peygamber ahlâkıdır. İşte bu yüzden mesuliyet insanı her dertli sine, “Allahümmerham ümmete Muhammed- Allah’ım, ümmet-i Muhammed’e merhamet et!” duasını eskiden beri kendilerine vird edinmişlerdir. Rab-bimiz İle aramızda yapılan bir anlaşma vardır. Nitekim “Bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki Ben de size karşı ahdimi yerine getireyim ve yalnız Benden korkun!” (Bakara, 2/40) âyet-i kerimesi bu hakikati dile getirir. Verilen ahd, O’nu bilmek, O’nu anlatmak, O’na layıkıyla ibadet etmektir. Böyle yapılırsa O da kullarını affedecek, merhametiyle muamele edip cennetini lütfedecektir. Ayakları sağlam yere basmanın bir benzer yolu daha vardır. Cenâb-ı Hak bu hakikati, Yüce Beyanında şöyle haber verir: “Ey iman edenler! Eğer siz Allah’a (Allah’ın dinine) destek olursanız, O da size yardım eder ve savaşta ayaklarınızı kaydırmaz.” (Muhammed, 47/7) Allah’a kimse yardım edemez. Kimsenin yardımına da O’nun ihtiyacı yoktur. O’na yardım, Allah’ın dinine hizmet vermek, O’nun adını yüceltmek için çalışmaktır. Rahman’ın dinine burada sahip çıkanlara, Rahman ötede sahip çıkacak, ayaklarını sağlam yere bastırıp, imanla kabre girmelerini nasip edecektir.